

Transfigurarea pe munte

Versete călăuzitoare: Matei 16.28-17.8; Marcu 9.1-8; Luca 9.27-36

Luca 9.27-36: 27. „Dar vă spun, în adevăr, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu“. 28. Și a fost că, la aproape opt zile după cuvintele acestea, luându-i cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage. 29. Și a fost că, pe când Se ruga El, chipul feței Lui s-a făcut altul, și îmbrăcămintea Lui, albă strălucitoare. 30. Și, iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie, 31. care, arătându-se în glorie, vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. 32. Iar Petru și cei împreună cu el erau îngreuiți de somn; și, trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui și pe cei doi bărbați care stăteau cu El. 33. Și a fost că, pe când se despărțeau de El, Petru I-a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine și unul pentru Moise și unul pentru Ilie“, neștiind ce spune. 34. Și, pe când spunea el acestea, a venit un nor și i-a umbrat; și s-au temut când ei au intrat în nor. 35. Și a venit un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; de El să ascultați!“ 36. Și, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Și ei au tăcut și n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră.

Unii, care nu vor gusta moartea

Cei trei evangheliști, care ne relatează acest eveniment unic în felul lui, pun în față următoarele cuvinte: „Adevărat vă spun, sunt unii dintre cei care stau aici care nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa.” După aceea citim: „Și, după șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus pe un munte înalt, deoparte.” Cititorul atent observă imediat aici, că glorificarea pe munte era împlinirea făgăduinței Domnului. Petru, Iacov și Ioan erau „unii”, care nu trebuiau să guste moartea, înainte ca ei să vadă pe Fiul Omului în Împărăția Sa. Pe munte ei au văzut pe Domnul în gloria Împărăției Sale. Petru însuși ne spune aceasta în a doua sa epistolă: „... fiind martori oculari ai măreției Sale. Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare și glorie, când un astfel de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: «Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea»; și noi am auzit acest glas rostit din cer, fiind împreună cu El pe muntele cel sfânt” (2 Petru 1-16-18). De aceea această glorificare pe munte este un model al glorificării Domnului Isus în Împărăția Sa.

Moise și Ilie în glorie

Ceea ce acum trebuie să ne atragă privirea în mod deosebit este că Moise și Ilie sunt văzuți împreună cu Isus în aceeași glorie. Despre Domnul citim: „și [El] a fost transfigurat înaintea lor și hainele Lui au devenit strălucitoare, foarte albe, așa cum nici un înălbitor de pe pământ nu poate înălbi” (Marcu 9.3). În Luca 9.30,31 citim că Moise și Ilie au fost văzuți cu El în aceeași glorie, în timp ce cei trei ucenici, care erau de față, au văzut într-adevăr gloria, însă ei nu au avut parte de ea („Și, iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie, care, arătându-se în glorie, ...”; Luca 9.30,31). Găsim aici deci o prezentare a ceea ce va avea loc cândva în Împărăția lui Hristos. Moise este imaginea tuturor credincioșilor, care vor fi murit

Înainte de venirea lui Isus, Ilie dimpotrivă este imaginea acelor credincioși care vor fi luați în cer fără să moară, în timp ce ucenicii reprezintă pe acei credincioși care vor locui pe pământ în timpul domniei lui Hristos în Împărăția de o mie de ani și care vor vedea gloria lui Hristos și a sfinților glorificați, dar nu vor avea parte de ea. Trupul lor va fi asemenea trupului Său glorificat (Filipeni 3.21). Când El va fi arătat, vom fi și noi arătați împreună cu El în glorie (Coloseni 3.4). Hristos este Moștenitorul tuturor lucrurilor, Tatăl I-a supus toate, și noi suntem împreună-moștenitori ai Lui (Romani 8.17). Noi vom domni ca împărați împreună cu El pe pământ (Apocalipsa 1.6; 5.10), da, noi vom judeca chiar și pe îngeri (1 Corinteni 6.3). Nu va fi nici o diferență între Domnul Isus și ai Săi. Desigur, eu nu vorbesc aici despre Dumnezeuirea Lui, căci în privința aceasta nimeni nu poate fi ca El, ci este vorba de gloria pe care El ca Fiu a primit-o de la Tatăl. În ceea ce privește poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, noi suntem deja acum în lume așa cum este El (1 Ioan 4.17), și când El va fi arătat, noi vom fi ca El, atunci Îl vom vedea așa cum este El (1 Ioan 3.2). Ce har nespus de mare! Noi, care prin natura noastră eram păcătoși pierduți, vrăjmași ai lui Dumnezeu, va trebui să fim arătați în aceeași glorie cu Fiul lui Dumnezeu.

Moise și Ilie în prezența directă a lui Dumnezeu

Însă în toate acestea este ceva mai mare. În evanghelia după Luca citim nu numai că Moise și Ilie s-au arătat împreună cu Isus în glorie, ci și că ei erau în prezența directă a lui Dumnezeu. A venit desigur un nor, care i-a umbrit, și ucenicii au fost umpluți de teamă, când au văzut că aceia au intrat în nor (Luca 9.34). Norul acesta este locuința lui Dumnezeu, așa cum ni se spune aceasta în Vechiul Testament. Când copiii lui Israel au trecut prin Marea Roșie, norul s-a așezat înapoia lor și a făcut o despărțire între ei și egipteni, așa că aceștia nu au putut să-i ajungă. În timpul călătoriei lor prin pustie, norul a mers înaintea lor, ca să le arate drumul. Din norul acesta Domnul [Jahve] a vorbit cu Moise; norul stătea peste intrarea în cortul întâlnirii și Domnul a vorbit din nor cu Moise. În același fel și aici glasul Tatălui a venit din nor: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați!” Deci Dumnezeu Tatăl era în nor. Și Moise și Ilie au intrat în nor. Ei au intrat în locuința lui Dumnezeu, în casa Tatălui. Aceasta este partea credincioșilor. „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe”, spune Domnul Isus ucenicilor Săi, „Mă duc să vă pregătesc un loc.” Deci când El va veni, El ne va duce în casa Tatălui. Aceasta este cu mult mai mult decât arătarea în gloria lui Isus. Gloria, pe care ucenicii au văzut-o, nu a produs nici o teamă în ei; dar când au văzut că Moise și Ilie au intrat în nor, atunci s-au temut. Ei știau desigur că norul era locuința lui Dumnezeu, însă niciodată încă nu a trecut un credincios peste pragul acestei locuințe. Într-adevăr, Moise a vorbit cu Dumnezeu, care era în nor, dar el nu a intrat în nor. Aceasta era ceva cu totul nou. Și realmente aceasta este lucrul cel mai minunat care poate fi. Casa Tatălui, locuința lui Dumnezeu este locul cel mai bun și cel mai înalt, care există. Acolo va fi locuința noastră veșnică. Este un har nespus de mare să ai parte împreună cu Hristos de aceeași glorie și să fi arătat împreună cu El în ea, însă este nespus mai minunat să fi în casa Tatălui, să stai acolo împreună cu Hristos și să ai părtașie intimă cu El și să vorbești cu El.

Relații intime cu Domnul

Și aceasta este ceea ce noi găsim aici. Moise și Ilie au discutat cu Isus, și anume, așa cum relatează Luca, despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. Deci ei vorbeau cu El într-o atmosferă familiară despre suferințe și moarte, despre ceea ce trebuia să fi umplut cel mai mult inima lui Isus în acest moment și pentru care El venise în lume. Așa va fi cu noi când vom locui cu Isus în casa Tatălui. Aceasta trebuie să fie înainte de toate bucuria inimilor noastre. Savurarea gloriei este mare, însă mult mai mare este locuirea familiară cu Isus. O cunună este minunată, dar părtășia cu Isus este mai minunată. Desigur bucuria unei femei este să aibă parte de onoarea și gloria soțului ei, dar nu ar fi trist dacă ea s-ar bucura mai mult de participația la această onoare decât de legătura cu soțul ei? Nu ar trebui ca părtășia cu Isus în casa Tatălui să aibă o valoare mai mare pentru noi decât gloria însăși, de care vom avea parte împreună cu El? Nu ar trebui noi să avem deja acum părtășie în duhul cu Isus, pe care noi o vom savura cândva efectiv? Fără îndoială, așa ar trebui să fie. Abia coborâse Domnul de pe munte, când El a început să vorbească cu ucenicii Lui într-un cadru familiar despre suferințele Sale și despre moartea Sa, așa cum El a făcut pe munte în glorie cu Moise și Ilie. Ce minunat! Subiectul discuției lui Isus cu ai Săi la piciorul muntelui era același ca acolo sus pe munte – același în smerenie ca și în glorie. Da, cu toate că Domnul este acum glorificat în cer și noi mergem încă pe pământ, noi putem totuși avea acea părtășie intimă și relații familiare cu El, pe care Moise și Ilie și ucenicii lui Isus le-au savurat în zilele când El a fost aici pe pământ.

Exemplul lui Anania pentru o relație intimă

Ciudat în această relație este ceea ce vedem în convertirea lui Saul pe drumul spre Damasc. Domnul spune lui Anania: „Ridică-te și mergi pe strada care se cheamă «Dreaptă» și caută în casa lui Iuda pe unul cu numele Saul, din Tars, pentru că, iată, el se roagă” (Faptele apostolilor 9.11). Deci Domnul precizează exact strada unde locuia Saul. „Și Anania a răspuns: «Doamne, am auzit de la mulți despre omul acesta, câte rele a făcut sfinților Tăi în Ierusalim; și aici are autoritate de la preoții de seamă ca să-i lege pe toți care cheamă Numele Tău»” (Faptele apostolilor 9.13,14). Deci Anania aduce îngrijorările lui înaintea Domnului cu toată îndrăzneala și în modul cel mai intim. „Și Domnul i-a zis: «Du-te, pentru că acesta Îmi este un vas ales»” (Faptele apostolilor 9.15). Cu aceste cuvinte Domnul înlătură toate îngrijorările slujitorului Săi, care acum îndeplinește în ascultare fericită misiunea încredințată. Ce privilegiu nespus de mare! Așa de aproape am fost noi aduși la Isus și așa de aproape a venit El la noi, că noi putem vorbi cu El, așa cum un prieten vorbește cu prietenul său. O, de am savura mai din plin această relație familiară!

Valoarea Fiului pentru Tatăl

Însă noi găsim mai mult aici. Când Moise și Ilie erau intrați în nor, din nor a venit un glas, care a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; să ascultați de El!” Aici nu ne este dată o poruncă, să iubim pe Fiul și să ne bucurăm de El, ci cu totul altceva, mult mai mare. Tatăl dă mărturie despre Fiul Său; El ne face cunoscut gândurile Sale cu privire la Fiul. „Acesta este

Fiul Meu Preaiubit.” Omul sărman, smerit, care nu avea nici un loc unde să-și pună capul, care era urât și prigonit de toți, Acesta era Fiul Său Preaiubit, de care ei trebuiau să asculte. Ce har! Așa cum Domnul Isus ne lasă să auzim în Ioan 17 ce vorbește El cu Tatăl și ce părtășie are El cu Tatăl, așa ne lasă aici Tatăl să auzim ce valoare are Fiul Său pentru El și pentru noi. Aceasta este adevărata părtășie. Ce altceva este părtășia decât a avea aceleași simțăminte, aceleași gânduri și aceeași bucurie? Când vorbesc despre părtășia cu frații, atunci eu trebuie să am aceeași bucurie, aceleași gânduri și același subiect de contemplare. Deci, Tatăl spune înaintea urechilor noastre: „Acesta este Fiul meu Preaiubit”, și apoi adaugă: „De El să ascultați!” Deci subiectul dragostei și bucuriei lui Dumnezeu este subiectul contemplării și bucuriei noastre. Cu adevărat, Dumnezeu nu ne putea oferi nici un privilegiu mai mare și nici un har mai minunat!

Moise și Ilie – Legea și profeții

Încă un adevăr ne este prezentat aici. Moise și Ilie reprezintă Legea și profeții. Moise a fost venerat de iudei aproape ca pe un dumnezeu, și Petru a considerat a fi o onoare mare pentru Stăpânul lui, ca El să fie în părtășie cu Moise și Ilie, și de aceea a vrut să construiască trei colibe, pentru ca ei să poată rămâne acolo împreună. Dar ce s-a petrecut? Tocmai a terminat de vorbit, că a venit un nor și l-a luat pe Moise și pe Ilie dinaintea ochilor lor, în timp ce Isus a rămas singur înapoi și glasul din nor a făcut să se audă cuvintele: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; să ascultați de El!” Moise și Ilie au trebuit să dispară și Isus să rămână singur. Legea și profeții dispar și numai Isus rămâne și noi trebuie să ascultăm numai de El. Nu ca și cum Legea și profeții nu ar avea nici o valoare pentru noi sau că ele nu au fost date de Dumnezeu; nu, mai degrabă ele mărturisesc despre Hristos și despre gloria viitoare. Întreg Vechiul Testament ne-a fost dat ca și Cuvânt al lui Dumnezeu și este „folositor pentru învățătură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16). Domnul Isus Însuși S-a folosit de Moise și de profeți, ca să combată pe diavolul și să astupe gura fariseilor. Însă Legea și profeții trebuie să dispară dinaintea lui Hristos. Numai de El trebuie să ascultăm. „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” (Evrei 1.1). Legea este bună, dacă cineva o întrebuințează cum se cuvine, însă ea nu ne poate da nimic. Ea poate cere și deoarece noi nu corespundem cerințelor ei, ea ne condamnă, dar ea nu ne poate da nimic. Numai Isus ne poate da ceea ce noi avem nevoie pentru viața actuală și pentru viața veșnică. El este singurul subiect al credinței noastre și al contemplării noastre. Totul dispare, chiar și serviciul divin dat de Dumnezeu poporului Israel. Numai Isus rămâne, și Tatăl din cer ne spune că noi trebuie să ascultăm numai de El. Cât de mult suntem noi înclinați să ne agățăm cu tărie de ceea ce este vechi și onorabil înaintea ochilor noștri! Cât de greu a fost pentru apostoli și pentru primii creștini să renunțe la serviciul divin iudaic, și cât de greu este astăzi pentru mii de creștini să părăsească rânduielile omenești și să se lege tare numai de Isus și de adevărul revelat prin El! Cât de mulți sunt cei care se întorc înapoi la Moise și la profeți, în timp ce ei trebuie și pot să se bucure numai în Isus! Domnul să ne deschidă ochii, ca să înțelegem că Moise și Ilie, Legea și profeții, serviciul divin pământesc și rânduielile omenești dispar și că numai Isus rămâne, pentru a cărui învățătură noi trebuie să avem o ureche deschisă!

Petru, Ioan, Iacov dorm

Să mai rămânem puțin la ucenici. Luca ne face cunoscut că Isus a luat cu Sine pe Petru, Ioan și Iacov și S-a suit pe munte, să Se roage. Domnul Isus dorea, așa cum El a făcut deseori, să petreacă noaptea în rugăciune; și în timp ce El Se ruga, înfățișarea feței Lui S-a schimbat. Și ce făceau cei trei ucenici în timpul acesta? Ei dormeau. Noi citim: „Iar Petru și cei împreună cu el erau îngreuiți de somn; și, trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui și pe cei doi bărbați care stăteau cu El.” Ca și în Ghetsimani, și aici ei nu puteau să vegheze împreună cu El. Este remarcabil, că Isus a luat cu Sine pe acești ucenici în două ocazii, pentru ca ei să vegheze și să se roage împreună cu El, și că în ambele situații ei au fost biruiți de somn: pe munte, în timp ce El a fost glorificat, și în Ghetsimani, în timp ce El se afla într-o luptă înverșunată. Vedem ce este omul. El nu poate avea părtășie cu Isus nici în glorie și nici în suferințe. Desigur Duhul Sfânt ne poate face capabil pentru această părtășie, însă omul în sine nu este capabil pentru aceasta. „Duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă”, a spus Domnul în Ghetsimani. Vai, cât de des ne asemănăm cu acești ucenici! Cât de des dormim, atunci când Domnul vrea să ne reveleze gloria Sa sau să luăm parte la suferințele Sale! Și cât de mult pierdem noi! Într-adevăr ucenici au văzut gloria și s-au bucurat așa de mult de ea, că au vrut să construiască trei colibe, ca să poată rămâne acolo, însă ei nu au auzit nimic despre discuția pe care Isus a avut-o cu Moise și Ilie. La fel ne merge și nouă. Cât mai mult am savura, dacă am fi întotdeauna treji și veghetori! Domnul dorește foarte mult să ne reveleze gloria Sa și să ne facă cunoscut gândurile Sale. Este bucuria Lui să ne lase să savurăm privilegiile și binecuvântările pe care El le-a dobândit pentru noi. Fie ca noi să avem întotdeauna o dorință mai vie pentru a savura părtășia Sa fericită!

Titlul original: „Die Verherrlichung Christi auf dem Berge“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1870, pag. 181–187.